

MEDEDELING VAN DE COMMISSIE**Herziene RICHTSNOEREN****EU-regeling voor de handel in ivoor**

(2021/C 528/03)

Inhoudsopgave

1. Inleiding en woordenlijst	20
2. Achtergrond	20
a) De internationale en EU-wetgeving ten aanzien van de handel in ivoor	20
b) EU-initiatieven ter bestrijding van de illegale handel in wilde dieren en planten die van invloed zijn op de handel binnen de EU in en de wederuitvoer van ivoor ⁵	22
3. Status van dit document	22
4. Motivering en samenvatting van de aanbevelingen	23
a) Wederuitvoer uit de EU	23
b) Ivoorhandel binnen de EU	24
c) Invoer in de EU	24
5. Interpretatie van de EU-regels voor de wederuitvoer van ivoor	24
a) Wederuitvoer van onbewerkt ivoor	25
b) Wederuitvoer van bewerkt ivoor	25
6. Interpretatie van de EU-regels voor de ivoorhandel binnen de EU	27
a) Specifieke richtsnoeren voor handel binnen de EU in onbewerkt ivoor	27
b) Specifieke richtsnoeren voor handel binnen de EU in onbewerkt ivoor	28
7. Interpretatie van de EU-regels voor de invoer van ivoor	29
8. Afstemming met en tussen lidstaten van de EU en met derde landen	30
9. Samenvatting van de EU-regeling voor de commerciële handel in ivoor	30
Bijlage I — Bewijs ter staving van rechtmatige verwerving	32
Bijlage II — Aanbrengen van merktekens, registratie en andere vereisten voor de afgifte van certificaten	34

1. Inleiding en woordenlijst

Het doel van deze richtsnoeren is een interpretatie te geven van Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad ⁽¹⁾ (de “basisverordening”) en Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie ⁽²⁾, en de EU-lidstaten aan te bevelen om:

- a) de (weder)uitvoer en invoer van artikelen van onbewerkt ivoor op te schorten;
- b) de interne EU-handel in onbewerkt ivoor op te schorten, met uitzondering van reparaties van muziekinstrumenten van vóór 1975 en antiquiteiten van vóór 1947 van groot cultureel, artistiek of historisch belang;
- c) de handel binnen de EU in na 1947 bewerkte specimens op te schorten, met uitzondering van muziekinstrumenten van vóór 1975;
- d) de vergunning voor de invoer en (weder)uitvoer van bewerkt ivoor te beperken tot muziekinstrumenten van vóór 1975 en de verkoop aan musea van antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van voor 1947, en
- e) te zorgen voor een strikte interpretatie van het EU-recht met betrekking tot de resterende toegestane handel.

Deze richtsnoeren dienen te worden gelezen in samenhang met Verordening (EU) 2021/2280 van de Commissie tot wijziging van Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie ⁽³⁾.

De volgende termen worden in deze richtsnoeren met een bijzondere betekenis gebruikt:

- ivoor; verwijst alleen naar ivoor van olifanten;
- muziekinstrument van vóór 1975: een muziekinstrument met rechtmatig verworven ivoor van vóór 1975 dat door een uitvoerende kunstenaar wordt of tot voor kort is gebruikt en dus niet louter een decoratief voorwerp is. De Cites-overeenkomst is sinds 26 februari 1976 van toepassing op Afrikaanse olifanten en sinds 1 juli 1975 op Aziatische olifanten. Eenvoudigheidshalve wordt in deze richtsnoeren alleen de eerdere datum (1975) als referentie gebruikt.
- antiquiteiten van vóór 1947: ivoor bevattende voorwerpen die vallen onder de definitie van “bewerkte specimens die meer dan 50 jaar geleden zijn verkregen” in artikel 2, punt w), van de basisverordening;
- museum: “permanente instelling zonder winstoogmerk ten dienste van de samenleving en haar ontwikkeling, die openstaat voor het publiek en die het materiële en immateriële erfgoed van de mensheid en haar omgeving verworft, bewaart, onderzoekt, verspreidt en tentoonstelt met het oog op onderwijs, studie en genot” ⁽⁴⁾.

2. Achtergrond

a) **De internationale en EU-wetgeving ten aanzien van de handel in ivoor**

Zowel de Afrikaanse olifant *Loxodonta africana* als de Aziatische olifant *Elephas maximus* zijn opgenomen in de Overeenkomst inzake de internationale handel in bedreigde in het wild levende dier- en plantensoorten (Cites), die ondertekend is door 183 partijen, waaronder de EU en alle lidstaten van de EU.

Op grond van de huidige Cites-regeling is de **internationale** handel in ivoor ⁽⁵⁾ verboden, met strikt beperkte ontheffingen (voor artikelen die verworven zijn voordat Cites op ivoor van toepassing werd). Cites is evenwel *niet* van toepassing op **binnenlandse** handel in ivoor.

De EU voert Cites uit via de basisverordening en de daarmee samenhangende verordeningen van de Commissie (“EU-verordeningen inzake de handel in wilde dieren en planten”). Voor olifantenivoor (alsook voor andere soorten die zijn vermeld in bijlage A bij de basisverordening) heeft de EU aanvullende maatregelen aangenomen die strenger zijn dan Cites.

Bijgevolg reguleert de EU de handel in ivoor strikt door middel van de EU-regelgeving inzake de handel in wilde dieren en planten. De commerciële handel in ivoor naar, in en uit de EU is over het algemeen verboden.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (PB L 61 van 3.3.1997, blz. 1)

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie van 4 mei 2006 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 338/97 van de Raad inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten door controle op het desbetreffende handelsverkeer (PB L 166 van 19.6.2006 blz. 1).

⁽³⁾ PB L 473 van 22.12.2021 blz. 1

⁽⁴⁾ <http://uis.unesco.org/en/glossary-term/museum#:~:text=Definition,of%20education%2C%20study%20and%20enjoyment>

⁽⁵⁾ Met ivoor wordt in deze richtsnoeren uitsluitend ivoor van olifanten bedoeld.

De nationale autoriteiten kunnen de handel in ivoor voor commerciële doeleinden echter onder de volgende voorwaarden toestaan:

- de **wederuitvoer** kan worden toegestaan voor ivoorspecimens die verworven zijn vóór de datum waarop Cites erop van toepassing werd, dat wil zeggen 26 februari 1976 voor Afrikaanse en 1 juli 1975 voor Aziatische olifanten;
- de **handel binnen de EU** kan worden toegestaan voor ivoorartikelen die in de EU zijn ingevoerd voordat de olifantensoort in aanhangsel I bij Cites werd opgenomen (18 januari 1990 voor de Afrikaanse olifant en 1 juli 1975 voor de Aziatische olifant) ⁽⁶⁾, als de EU-lidstaat waar het artikel voor de eerste keer te koop wordt aangeboden daartoe een certificaat heeft afgegeven.
- de **invoer** van artikelen van vóór 1947 kan ook worden toegestaan, evenals de **invoer** van rechtmatig verworven artikelen van vóór 1975 die voordien reeds rechtmatig in de EU waren ingevoerd.

De olifantenstroperij en illegale ivoorhandel, die worden veroorzaakt door de vraag vanuit Azië, bevinden zich nog altijd op een gevaarlijk hoog niveau

De olifantenstroperij heeft in het recente verleden een ongekend hoge vlucht genomen, waardoor de populaties van de Afrikaanse olifant over hele lijn zijn afgenomen ⁽⁷⁾.

Volgens het Cites-programma voor de monitoring van het illegaal doden van olifanten (MIKE) ⁽⁸⁾ nam het aandeel illegaal gedode olifanten (PIKE) vanaf 2006 gestaag toe, waarna het tussen 2011 (toen het hoogste punt werd bereikt) en 2019 een dalende ontwikkeling vertoonde. Dit duidt erop dat de stroperij begint af te nemen, maar of de daling aanhoudt moet zorgvuldig worden onderzocht. Verder moet in aanmerking worden genomen dat de daling van de illegale ivoorhandel samenhangt met de algemene inkrimping van de olifantenpopulaties in Afrika ⁽⁹⁾. Hoewel de PIKE-ramingen laten uitschijnen dat de olifantenstroperij in Afrika sinds 2011 over het algemeen daalt, zijn er aanzienlijke regionale verschillen en blijft de omvang van de stroperij voor de Afrikaanse olifant een punt van zorg.

Ook de illegale ivoorhandel zit onverminderd op een hoog niveau, hoewel de ivoorprijzen volgens het World Wildlife Crime Report gestaag dalen ⁽¹⁰⁾. Volgens een verslag van het Elephant Trade Information System (ETIS) ⁽¹¹⁾ werd er tussen 2012 en 2017 wereldwijd ongeveer 280 ton olifantenivoor in beslag genomen, verdeeld over ongeveer 8 000 gevallen. Uit de ETIS-gegevens blijkt ook dat de verwerking van ivoor onder Chinees beheer in Afrika voor de uitvoer van producten naar Aziatische markten toeneemt ⁽¹²⁾ — in 2017 was er sprake van ten minste 24 gevallen in vier Afrikaanse landen waarbij 1,11 ton bewerkt ivoor vanuit Afrika werd overgebracht naar Azië ⁽¹³⁾. De overbrenging van zo'n grote hoeveelheid ivoor wijst op een toenemende betrokkenheid van transnationale georganiseerde criminele netwerken.

De internationale respons

Als antwoord op de uitdagingen die de olifantenstroperij en de illegale ivoorhandel veroorzaken, is de internationale gemeenschap talrijke verbintenissen aangegaan, via resoluties aangenomen door de Algemene Vergadering en de Milieuvergadering van de Verenigde Naties en op verschillende conferenties op hoog niveau.

Op de 17e Conferentie van de Partijen bij Cites (CoP17) in oktober 2016 is een reeks maatregelen aangenomen om de handhaving van de regels tegen olifantenstroperij en ivoorhandel te verbeteren, de vraag naar illegaal ivoor te verminderen en het toezicht op de wettigheid van ivoor op de binnenlandse markten te versterken. Cites-resolutie 10.10 (Rev. CoP18)

⁽⁶⁾ Overeenkomstig artikel 8, lid 3, van de basisverordening.

⁽⁷⁾ Nellemann, C., Henriksen, R., Raxter, P., Ash, N., Mrema, E. (Eds). (2014). The Environmental Crime Crisis — Threats to Sustainable Development from Illegal Exploitation and Trade in Wildlife and Forest Resources. Een Rapid Response Assessment van UNEP (United Nations Environment Programme) en GRID-Arendal, Nairobi en Arendal.

⁽⁸⁾ https://cites.org/eng/MIKE_PIKE_Trends_report_elephants_CITES_16112020

⁽⁹⁾ Thouless, C.R., Dublin, H.T., Blanc, J.J., Skinner, D.P., Daniel, T.E., Taylor, R.D., Maisels, F., Frederick H. L., Bouché, P. (2016). African Elephant Status Report 2016: an update from the African Elephant Database. Occasional Paper Series of the IUCN Species Survival Commission, No. 60 IUCN / SSC Africa Elephant Specialist Group. IUCN, Gland, Zwitserland.

⁽¹⁰⁾ https://cites.org/eng/UNODC_releases_WorldWildlifeCrimeReport2020_CITES_10072020

⁽¹¹⁾ Het Elephant Trade Information System (ETIS) werd ingesteld bij Cites-resolutie Conf. 10.10 (Rev. CoP17) ten aanzien van de handel in olifantenspecimens. Een van de doelstellingen ervan is "i) niveaus en trends en wijzigingen in niveaus en trends van illegale olifantendoding en ivoorhandel te meten en vast te leggen". Voorafgaand aan elke Cites-Conferentie van de partijen produceert ETIS een uitgebreid verslag over de wereldwijde inbeslagname van ivoor. Het meest recente verslag is hier te vinden: <https://cites.org/sites/default/files/eng/cop/18/doc/E-CoP18-069-03-R1.pdf>

⁽¹²⁾ <https://cites.org/sites/default/files/eng/cop/18/doc/E-CoP18-069-02.pdf>

⁽¹³⁾ <https://cites.org/sites/default/files/eng/com/sc/70/E-SC70-49-01x-A1.pdf>

betreffende de handel in olifantenspecimens spoort de partijen aan om uitvoerige interne wettelijke, regulerende en handhavingsmaatregelen en andere maatregelen in te stellen voor de ivoorhandel op de binnenlandse markten. Deze resolutie beveelt tevens aan dat “*alle partijen en niet-partijen in wier jurisdictie een legale binnenlandse markt voor ivoor bestaat die bijdraagt tot stroperij of illegale handel, met spoed alle noodzakelijke wettelijke, regelgevende en handhavingsmaatregelen nemen om hun binnenlandse markten af te sluiten voor de commerciële handel in onbewerkt en bewerkt ivoor*”, en erkent dat “*voor sommige artikelen beperkte ontheffing kan worden verleend; ontheffingen mogen niet bijdragen aan stroperij of illegale handel*”.

De EU wordt net als de andere partijen verzocht aan het Permanent Comité en de Conferentie van de Partijen verslag uit te brengen over de maatregelen die zij heeft genomen om ervoor te zorgen dat haar binnenlandse markt niet bijdraagt tot de huidige omvang van de stroperij en de illegale handel.

De legale handel in ivoor vanuit de EU is afgenomen

De commerciële wederuitvoer van onbewerkt en bewerkt ivoor uit de EU overeenkomstig de basisverordening (“legale wederuitvoer”) is tot 2015 aanzienlijk toegenomen.

Sinds de aanneming van de vorige versie van deze richtsnoeren ⁽¹⁴⁾ in juli 2017 is de wederuitvoer van onbewerkt ivoor opgeschort. Het gevolg was dat het aantal wederuitgevoerde ivoren slagstanden al vóór de inwerkingtreding van het verbod begon te dalen (in 2016 werden 420 slagstanden wederuitgevoerd tegenover 101 in 2017).

Ook de commerciële wederuitvoer van legaal bewerkt ivoor is sinds 2016 afgenomen. Het gemiddelde aantal jaarlijks door de EU-lidstaten afgegeven wederuitvoercertificaten is gedaald van ongeveer 470 in de periode 2012-2015 tot 280 in de periode 2016-2018.

b) EU-initiatieven ter bestrijding van de illegale handel in wilde dieren en planten die van invloed zijn op de handel binnen de EU in en de wederuitvoer van ivoor

De mededeling inzake een actieplan van de EU tegen de handel in wilde dieren en planten ⁽¹⁵⁾ nodigde de EU en haar lidstaten uit om een uitgebreide strategie tegen de handel in wilde planten en dieren te implementeren ⁽¹⁶⁾. Deze mededeling voorzag met name (krachtens maatregel 2 “De handel in ivoor in en vanuit de EU verder aan banden leggen”) dat de Europese Commissie tegen eind 2016 richtsnoeren zou uitvaardigen “*voor een uniforme interpretatie van de EU-regels [...] met als doel de uitvoer van ruw ivoor uit de tijd voor de Overeenkomst te staken en te waarborgen dat alleen legale oude ivoren voorwerpen in de EU worden verhandeld*”. In zijn conclusies over deze mededeling van juni 2016 vroeg de Raad van de Europese Unie de lidstaten met klem “*om op grond van EU-richtsnoeren vooral geen documenten uit te geven voor de uitvoer of wederuitvoer van ruw ivoor van olifanten dat uit de tijd vóór de overeenkomst dateert, en om verdere maatregelen te overwegen om de commerciële handel in ivoor van olifanten een halt toe te roepen*”.

De Commissie heeft als reactie op deze oproepen in mei 2017 richtsnoeren aangenomen. De onderhavige richtsnoeren zijn een bijgewerkte versie ter vervanging van de versie van 2017 en geven uitdrukking aan de toezegging die de Commissie in de biodiversiteitsstrategie van EU voor 2030 heeft gedaan om de regels voor de ivoorhandel verder aan te scherpen ⁽¹⁷⁾.

3. Status van dit document

Deze richtsnoeren zijn besproken en ontwikkeld in samenwerking met de vertegenwoordigers van de lidstaten die bijeenkomen in de deskundigengroep van de bevoegde administratieve Cites-instanties (de “deskundigengroep”).

Dit document is bedoeld om burgers, bedrijven en nationale overheden te helpen de basisverordening en de bijbehorende verordeningen van de Commissie toe te passen. Deze richtsnoeren zijn geen vervanging, aanvulling of wijziging van de basisverordening en de bijbehorende uitvoeringsverordeningen; ze mogen voorts niet op zichzelf worden beschouwd, maar dienen te worden gebruikt in samenhang met die wetgeving. Alleen het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de bevoegdheid om een bindende interpretatie van het recht van de EU te geven.

Een elektronische versie van dit richtsnoer wordt door de Commissie en eventueel ook door de EU-lidstaten gepubliceerd.

De aanbevelingen in dit document zijn gericht tot de lidstaten en blijven geldig overeenkomstig het voorzorgsbeginsel, tenzij nieuwe overtuigende wetenschappelijke gegevens aan het licht komen die een herziening van deze richtsnoeren in overleg met de deskundigengroep zouden rechtvaardigen.

⁽¹⁴⁾ Mededeling 2017/C 154/06 van de Commissie

⁽¹⁵⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016DC0087&from=EN>

⁽¹⁶⁾ Het actieplan voor wilde dieren en planten wordt in 2020 en 2021 geëvalueerd; Op basis van de evaluatie zal een herziene versie worden aangenomen — zie de *EU-biodiversiteitsstrategie voor 2030*, COM (2020) 380 final van 20 mei 2020.

⁽¹⁷⁾ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/?qid=1590574123338&uri=CELEX:52020DC0380>

4. Motivering en samenvatting van de aanbevelingen

De aanhoudend hoge vraag naar ivoor uit Azië is een van de belangrijkste oorzaken van het huidige hoge peil van de olifantenstropelij en de illegale handel in ivoor. De meest recente analyses (MIKE en ETIS, zie hoofdstuk 2 a) laten een lichte daling van de stropelij zien. Niettemin is het aantal gestroopte olifanten nog steeds onhoudbaar hoog voor tal van populaties in Afrika.

Hoewel geen enkele EU-lidstaat in de ETIS-verslagen is aangemerkt als land dat betrokken is bij de illegale ivoorhandel, dient de EU het risico dat zij bijdraagt aan de vraag naar ivoor te blijven beperken.

Deze richtsnoeren zijn bedoeld om de handel in potentieel risicovolle artikelen en bepaalde vormen van handel verder te beperken en tegelijkertijd een beperkte en goed gecontroleerde handel in artikelen met een laag risico te blijven toestaan. In de richtsnoeren wordt het voorzorgsbeginsel toegepast op de uitvoering van de regels voor de binnenlandse ivoorhandel in de EU. Zij voorzien in beperkingen wanneer er een groot risico bestaat dat de handel bijdraagt tot de vraag naar ivoor en tot de illegale ivoorhandel. Daardoor kan de handel binnen de EU in een beperkt aantal soorten artikelen waarbij er een laag of geen risico bestaat dat er wordt bijgedragen tot de vraag naar ivoor of tot de olifantenstropelij, blijven plaatsvinden mits er vergunningen worden afgegeven. Deze richtsnoeren zijn er ook op gericht dat burgers en bedrijven de regels beter kunnen begrijpen en naleven en een doeltreffender handhaving mogelijk te maken.

In de volgende hoofdstukken komen achtereenvolgens de wederuitvoer van ivoor uit de EU (hoofdstuk 5), de handel binnen de EU in ivoor (hoofdstuk 6), de invoer van buiten de EU (hoofdstuk 7) en coördinatiekwesities (hoofdstuk 8) aan bod.

Het resterende deel van dit hoofdstuk bevat een aanvullende motivering bij de noodzaak om tegen elk van deze handelstromen op te treden en vat de aanbevelingen aan de lidstaten samen. Een meer beknopte samenvatting in tabelvorm is te vinden in laatste hoofdstuk (hoofdstuk 9).

a) **Wederuitvoer uit de EU**

Onbewerkt ivoor⁽¹⁸⁾ vormt het grootste aandeel van het ivoor dat wereldwijd in de illegale internationale handel wordt aangeboden. Dit wordt gestaafd door de gegevens die gemeld zijn door de Cites-partijen bij ETIS, waaruit blijkt dat het in beslag genomen illegaal onbewerkt ivoor het overgrote deel uitmaakt van het ivoor dat wereldwijd in beslag is genomen.

Onbewerkt ivoor bestaat voornamelijk uit slagstanden die moeilijk van elkaar te onderscheiden zijn. Het risico dat de legale wederuitvoer van onbewerkt ivoor wordt gebruikt als dekmantel voor de handel in illegaal onbewerkt ivoor is groter dan voor bewerkte ivoor, ondanks het feit dat legale slagstanden alleen verhandeld mogen worden als zij gemerkt zijn.

Door de wederuitvoer van onbewerkt ivoor uit de EU op te schorten, wordt gewaarborgd dat slagstanden van legale herkomst niet vermengd worden met illegaal ivoor en worden bestemmingslanden geholpen bij de uitvoering van hun maatregelen ter beperking van de vraag naar ivoor, die een belangrijke stap zijn bij het aanpakken van de illegale handel in ivoor en de olifantenstropelij. Dit is de beweegreden achter het feitelijke verbod op de commerciële wederuitvoer van onbewerkt ivoor, dat sinds juli 2017 van kracht is (zie hoofdstuk 5, punt a)).

Aangezien er aanwijzingen zijn dat bewerkte artikelen steeds vaker betrokken raken bij de internationale illegale ivoorhandel⁽¹⁹⁾, moet de wederuitvoer van bewerkte ivoor verder worden beperkt. Hoewel er geen tekenen zijn dat legale activiteiten in de EU bijdragen tot stropelij en illegale handel, is de EU vastbesloten het risico dat de internationale handel vanuit de EU de vraag naar ivoor aanwakkert en aldus de olifantenstropelij stimuleert om aan deze vraag te voldoen, tot een minimum te beperken.

Daarom beveelt de Commissie aan ook de afgifte van wederuitvoercertificaten voor bewerkte ivoorspecimens op te schorten, behalve voor muziekinstrumenten van vóór 1975 en antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 die aan musea worden verkocht (zie hoofdstuk 5, punt b), voor details over die uitzonderingen).

⁽¹⁸⁾ De EU-lidstaten wordt aangeraden de definitie van "onbewerkt ivoor" te gebruiken uit Cites-resolutie Conf. 10.10 (Rev. CoP18), volgens welke:

- a) de term "onbewerkt ivoor" alle hele olifantenslagstanden omvat, gepolijst of ongepolijst en in ongeacht welke vorm, evenals alle stukken olifantenuivoor, gepolijst of ongepolijst en op welke wijze dan ook gewijzigd ten opzichte van de oorspronkelijke vorm, behalve "bewerkt ivoor"; en
- b) "bewerkt ivoor" geïnterpreteerd moet worden als ivoor dat geheel of ten dele ingesneden, gevormd of verwerkt is, maar geen hele slagstanden in enige vorm omvat, behalve wanneer het snijwerk zich over het volledige oppervlak uitstrekt".

⁽¹⁹⁾ Zie *Status of elephant populations, levels of illegal killing and the trade in ivory: A report to the CITES Standing Committee*: <https://cites.org/sites/default/files/eng/com/sc/70/E-SC70-49-01x-A1.pdf>

Deze uitzonderingen gelden voor voorwerpen waarvan de waarde geen verband houdt met het ivoor dat zij bevatten. Bovendien is het, met de aanbevolen controles, hoogst onwaarschijnlijk dat deze uitzonderingen bijdragen tot stroperij van olifanten of illegale handel in ivoor, maar zij dragen wel bij tot het behoud van belangrijke artistieke, culturele of historische waarden.

b) *Ivoorhandel binnen de EU*

De EU heeft de verantwoordelijkheid om erop toe te zien dat het commercieel gebruik van ivoor in de EU strikt gecontroleerd en gereguleerd wordt, in overeenstemming met Cites-resolutie 10.10 (Rev. CoP18) en de basisverordening.

Sinds het Cites-besluit van 1989 om de internationale ivoorhandel uit te bannen is de vraag naar ivoor in Europa aanzienlijk afgenomen. De EU-lidstaten zijn in het kader van Cites niet aangemerkt als belangrijke doelmarkten of doorvoerlanden voor illegaal ivoor. De meeste ivoorhandel binnen de EU betreft antiek van voor 1947.

Er zijn echter enkele gevallen geweest van illegale handel in ivoorartikelen in de EU. Het risico op illegale ivoorhandel is bij de handel in onbewerkt ivoor hoger dan bij de handel in bewerkte ivoorspecimens. Dit rechtvaardigt de opschorting van de afgifte van certificaten voor de handel in onbewerkt ivoor binnen de EU, met uitzondering van de reparatie van muziekinstrumenten van vóór 1975 of van antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 die in het bezit zijn van een museum of openbare instelling.

Voorts beveelt de Commissie aan om de afgifte van certificaten voor na 1947 verworven bewerkte specimens, met uitzondering van muziekinstrumenten van vóór 1975, op te schorten. Zo wordt de interne handel in bewerkte artikelen beperkt tot antiek van vóór 1947 en muziekinstrumenten van vóór 1975.

De afwijkende regeling voor bewerkte artikelen wordt gerechtvaardigd door het feit dat er voor de handel binnen de EU in dergelijke artikelen een lager risico op illegale ivoorhandel is vastgesteld dan voor de handel in onbewerkt ivoor en voor de externe handel van de EU in het algemeen, met name wanneer het antiek van voor 1947 of muziekinstrumenten van vóór 1975 betreft. Het is zeer onwaarschijnlijk dat de handel binnen de EU in antiquiteiten van vóór 1947 of in muziekinstrumenten van vóór 1975 bij zou dragen tot de illegale ivoorhandel of tot de vraag naar illegaal ivoor, ook gezien het feit dat deze resterende handel streng gecontroleerd zal worden. De handel binnen de EU in antiek van vóór 1947 en muziekinstrumenten van vóór 1975 kan dan ook worden voortgezet, mits daarvoor een certificaat wordt afgegeven.

c) *Invoer in de EU*

De invoer van ivoor van buiten de EU is aan strenge regels onderworpen. De commerciële invoer is verboden, behalve voor antiek van vóór 1947 of de wederinvoer van artikelen die dateren van vóór de overeenkomst en die eerder rechtmatig in de EU zijn ingevoerd (zie hoofdstuk 7).

De commerciële invoer in de EU was de afgelopen jaren erg laag.

Hoewel er enig risico blijft bestaan dat de invoer van bewerkte specimens de vraag naar ivoor aanwakkert of bijdraagt tot stroperij of illegale handel in het algemeen, is het zeer onwaarschijnlijk dat muziekinstrumenten van vóór 1975 of aan musea verkochte antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 dergelijke risico's met zich meebrengen.

Om te zorgen voor een betere samenhang met de regels die worden voorgesteld voor de handel binnen de EU en de wederuitvoer, beveelt de Commissie de opschorting aan van

- de afgifte van invoer- en wederinvoervergunningen voor onbewerkt ivoor;
- de afgifte van invoer- en wederinvoervergunningen voor bewerkte ivoorspecimens, met uitzondering van muziekinstrumenten van vóór 1975 en aan musea verkochte antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 (zie hoofdstuk 7 voor meer informatie over de voorwaarden voor de toepassing van de uitzonderingen).

5. **Interpretatie van de EU-regels voor de wederuitvoer van ivoor**

De regels voor de wederuitvoer van ivoorspecimens die zijn verworven vóór de datum waarop Cites erop van toepassing werd, zijn vastgelegd in artikel 5 van de basisverordening.

Krachtens artikel 5, lid 2, punt d), dienen de administratieve instanties, wanneer zij aanvragen voor wederuitvoer van ivoor als bedoeld in bijlage A beoordelen, “*via overleg met de bevoegde wetenschappelijke autoriteit de zekerheid verkregen [te hebben] dat er geen andere argumenten in verband met de instandhouding van de soort pleiten tegen afgifte van de uitvoervergunning*”.

Deze vereiste moet worden geïnterpreteerd in het licht van de in hoofdstuk 2 beschreven omstandigheden en van de specifieke aspecten die van toepassing zijn op de internationale handel in onbewerkt en bewerkte ivoor.

a) **Wederuitvoer van onbewerkt ivoor**

De Commissie beveelt de lidstaten aan rekening te houden met het feit dat er in verband met de instandhouding van olifantensoorten ernstige factoren zijn die pleiten tegen de afgifte van wederuitvoercertificaten voor onbewerkt ivoor.

Bijgevolg **beveelt de Commissie de lidstaten overeenkomstig de basisverordening aan om, zoals sinds 1 juli 2017 het geval is, geen wederuitvoercertificaten af te geven voor onbewerkt ivoor**, behalve in bijzondere gevallen waarin de administratieve instantie van de betrokken lidstaat ervan overtuigd is dat het artikel:

1. deel uitmaakt van een echte uitwisseling van cultuurgoederen tussen eervolle instellingen (dat wil zeggen musea); of
2. een erfstuk is dat in het kader van een verhuizing van de familie wordt verplaatst; of
3. wordt verplaatst voor wetenschappelijke, educatieve of handhavingsdoeleinden.

In deze bijzondere gevallen wordt de administratieve instanties aangeraden de richtsnoeren in dit document te volgen met betrekking tot de verkrijging van geschikt bewijs voor de legale herkomst van het specimen (bijlage I bij dit document), het aanbrengen van merktekens (bijlage II) en, voor zover van toepassing, afstemming met andere lidstaten en derde landen (hoofdstuk 8).

b) **Wederuitvoer van bewerkt ivoor**

In tegenstelling tot onbewerkt ivoor omvat bewerkt ivoor veel verschillende soorten specimen. Hieronder vallen artikelen die al decennialang legaal in omloop zijn (bijvoorbeeld muziekinstrumenten of antiek).

De Commissie beveelt de lidstaten aan om, met ingang van de publicatiedatum van deze richtsnoeren, geen wederuitvoercertificaten af te geven voor de commerciële handel in bewerkte specimen.

Bij wijze van uitzondering kan commerciële handel worden toegestaan indien de administratieve instantie in de betrokken lidstaat ervan overtuigd is dat:

- het een muziekinstrument van vóór 1975 betreft; of
- het een aan een museum verkochte antiquiteit van voor 1947 betreft en een relevante autoriteit die verantwoordelijk is voor cultureel erfgoed (zoals het verantwoordelijke ministerie) het grote culturele, artistieke of historische belang ervan bevestigt en de transactie onderschrijft.

In alle gevallen moeten de EU-lidstaten de aanvragen voor wederuitvoer van dergelijke voorwerpen **zeer streng toetsen** om te waarborgen dat zij de desbetreffende documenten alleen afgeven wanneer voldaan is aan de voorwaarden in de EU-wetgeving om de rechtmatige herkomst van het ivoor te garanderen.

Naast de hierboven beschreven ontheffing voor commerciële wederuitvoer kunnen administratieve instanties ook een wederuitvoercertificaat afgeven indien zij ervan overtuigd zijn dat het artikel:

1. deel uitmaakt van een echte uitwisseling van cultuurgoederen tussen eervolle instellingen (zoals musea); of
2. een erfstuk is dat in het kader van een verhuizing van de familie wordt verplaatst; of
3. wordt verplaatst voor wetenschappelijke, educatieve of handhavingsdoeleinden.

Aanbevolen wordt de voorwaarden voor de afgifte van wederuitvoercertificaten voor bovengenoemde uitzonderingen strikt te interpreteren.

Meer in het bijzonder moeten de lidstaten bij de beoordeling van een aanvraag tot wederuitvoer, ongeacht of het commerciële of andere doeleinden betreft, rekening houden met het volgende:

- Bij de beoordeling of het specimen voldoet aan de definitie van “muziekinstrument van vóór 1975”, moet de eigenaar aantonen dat het voorwerp door een uitvoerende kunstenaar als instrument wordt of tot voor kort is gebruikt en dus niet louter een decoratief object is dat ivoor bevat.
- Bij de beoordeling of de bestemming van een antiquiteit van vóór 1947 als museum kan worden beschouwd, kan rekening worden gehouden met het feit of de instelling lid is van de Internationale Museumraad (ICOM) of een soortgelijke organisatie.

- Indien het artikel wordt omschreven als een antiquiteit van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947, moet worden aangetoond dat het voorwerp voldoet aan de voorwaarden van een “meer dan 50 jaar geleden verworven bewerkte artikel”. De “Guidance on Working specimens under the EU Wildlife Trade Regulations” ⁽²⁰⁾ bevat duidelijke instructies in dit verband. Een overheidsinstantie die bevoegd is voor cultureel erfgoed (zoals het verantwoordelijke ministerie) moet uitdrukkelijk het grote culturele, artistieke of historische belang van het artikel bevestigen en de transactie onderschrijven als voorwaarde voor het toestaan van de verkoop aan een museum. Er kan rekening worden gehouden met overwegingen zoals repatriëring van belangrijke cultureel erfgoed naar het land van herkomst.
- Er zijn bewijsstukken, zoals een factuur — of een ander document, zoals een taxatie door een deskundige met vermelding van de ouderdom en de prijs — en een uitvoerige beschrijving en foto's van het artikel nodig om aan te tonen dat het artikel een intrinsieke waarde heeft en geen verband houdt met het ivoor dat het artikel bevat.
- De identiteit van zowel de verkoper als de koper dienen in de beoordeling te worden opgenomen. De identiteit van de verkoper kan in sommige gevallen aanvullende informatie bieden over het voorwerp. Ook dienen het land van bestemming en de specifieke identiteit van de koper in aanmerking te worden genomen.
- Aanvragen voor wederuitvoer naar een bestemmingsland dat door het ETIS is aangemerkt als land dat betrokken is bij de illegale ivoorhandel, vereisen een strengere toetsing dan aanvragen voor andere bestemmingslanden. Wederuitvoer naar partijen waarop het proces van het National Ivory Action Plan ⁽²¹⁾ van toepassing is, dient te worden vermeden.
- Over het algemeen kan de identiteit van de koper extra zekerheid bieden dat de transactie geschiedt op basis van de intrinsieke waarde van het specimen (bv. musea, eervolle verzamelaars, musici of vergelijkbare kopers).

Het is aan de aanvrager om aan te tonen dat het artikel onder de hierboven beschreven ontheffingen valt. Als de aanvrager geen afdoende bewijsmateriaal kan overleggen dat de instantie van de lidstaat overtuigt en er redenen voor twijfel blijven bestaan, dient er geen certificaat te worden afgegeven.

Indien het wordt afgegeven, dient het certificaat het betrokken muziekinstrument van vóór 1975 of antiquiteit van vóór 1947 met voldoende bijzonderheden te beschrijven zodat het certificaat alleen voor het betrokken specimen kan worden gebruikt. Bovendien, en mits dat wettelijk toelaatbaar is, kunnen de lidstaten overwegen de identiteit van de aanvrager en, indien mogelijk, van de koper te achterhalen, te verifiëren en vast te leggen.

Het is van bijzonder belang dat de aanvrager van een wederuitvoercertificaat aantoont dat het muziekinstrument met legaal ivoor van vóór 1975 is vervaardigd of een antiquiteit is van vóór 1947, en dat het artikel rechtmatig is verkregen. Hiertoe kan de aanvrager een intra-EU-certificaat voor het artikel indienen, dat de rechtmatige verwerving van het artikel aantoont en gewoonlijk ook informatie verschaft over de leeftijd van het specimen. Ook is het mogelijk dat de aanvrager niet over een certificaat beschikt: hij/zij heeft mogelijk nooit een certificaat aangevraagd, of het artikel viel voorheen onder de ontheffing van de certificeringsplicht voor meer dan vijftig jaar geleden verkregen bewerkte artikelen. In die gevallen moet de aanvrager aantonen dat volledig is voldaan aan de vereisten van artikel 5 van de basisverordening.

Certificaten waarvan de geldigheid is verlopen op grond van artikel 11, lid 4 bis, van Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie, zijn niet langer geldig in het kader van commerciële transacties. De houder wordt echter aanbevolen een kopie van zo een certificaat te bewaren, als bewijs van rechtmatige verwerving in het kader van eventuele toekomstige aanvragen of inspecties.

De lidstaten zullen ook moeten controleren of een de bovengenoemde situaties daadwerkelijk van toepassing is op het artikel, d.w.z. of er een geldige reden is voor het ontbreken van een certificaat.

Om de voorwaarden waaronder die handel kan worden toegestaan nader te beoordelen, wordt de EU-lidstaten aanbevolen bovendien de volgende richtsnoeren toe te passen:

- “Bewerkte specimens op grond van de EU-verordeningen inzake de handel in wilde dieren en planten”;
- “Bewijs ter staving van rechtmatige verwerving” in bijlage I bij dit document;
- “Aanbrengen van merktekens, registratie en andere vereisten voor de afgifte van certificaten” in bijlage II bij dit document.

⁽²⁰⁾ PB C 154 van 17.5.2017 blz. 15.

⁽²¹⁾ <https://cites.org/eng/niaps>

6. Interpretatie van de EU-regels voor de ivoorhandel binnen de EU

De handel binnen de EU in specimens als bedoeld in bijlage A is doorgaans verboden krachtens artikel 8, lid 1, van de basisverordening. Bij artikel 8, lid 3, mogen lidstaten van dit verbod afwijken indien aan ten minste een van de voorwaarden vermeld in de punten a) tot en met h) wordt voldaan.

Het gebruik van het woord “kan” in artikel 8, lid 3, maakt echter duidelijk dat de lidstaten niet verplicht zijn een certificaat voor handel binnen de EU af te geven wanneer aan deze voorwaarden is voldaan (tenzij anders is voorgeschreven in de EU-wetgeving, zoals in verband met de toepassing van het evenredigheidsbeginsel). Bij het nemen van een besluit over het al dan niet toekennen van een certificaat dient de instantie haar discretionaire bevoegdheden op passende wijze te gebruiken.

De consequentie daarvan is dat artikel 8, lid 3, niet zodanig geïnterpreteerd mag worden dat het aanvragers een absoluut recht geeft op een certificaat voor handel binnen de EU, zelfs wanneer een van de voorwaarden is vervuld. Bovendien is artikel 8, lid 3, onderworpen aan het voorzorgsbeginsel en berust de bewijslast ter staving van de rechtmatigheid van een transactie en de consistentie ervan met de doelstellingen van de basisverordening bij de aanvrager (zoals hierboven besproken).

In geval van een aanvraag voor commercieel gebruik van ivoor binnen de EU uit hoofde van artikel 8, lid 3, **is een lidstaat krachtens de EU-wetgeving gerechtigd om de toekenning van een certificaat te weigeren**, zelfs wanneer een van de voorwaarden is vervuld, mits die weigering verenigbaar is met het evenredigheidsbeginsel (dat wil zeggen dat de weigering passend is om de soort te beschermen en niet verder gaat dan wat noodzakelijk is om dat doel te bereiken). De Commissie en de deskundigengroep zijn van mening dat dit het geval is wanneer de rechtmatigheid van een transactie en de consistentie ervan met de doelstellingen van de basisverordening niet doorslaggevend door de aanvrager zijn bewezen.

De lidstaten hebben de verantwoordelijkheid om de afgifte van certificaten die illegale activiteiten kunnen faciliteren, te voorkomen en dienen die aanvragen voor handel binnen de EU dan ook zodanig te behandelen dat dit risico zoveel mogelijk wordt beperkt. De afgifte van certificaten mag alleen worden overwogen voor bepaalde soorten transacties binnen de EU die geen of een zeer gering risico inhouden dat zij bijdragen tot illegale ivooractiviteiten of tot de vraag naar illegaal ivoor. De lidstaten wordt aanbevolen de aanvragen voor intra-EU-certificaten zo streng mogelijk te toetsen en de voorwaarden voor afgifte van die certificaten strikt toe te passen.

Daartoe krijgen de EU-lidstaten de aanbeveling om de richtsnoeren voor “bewijs ter staving van rechtmatige verwerving” uit bijlage I bij dit document en voor het “aanbrengen van merktekens, registratie en andere vereisten voor de afgifte van certificaten” uit bijlage II toe te passen.

Indien het wordt afgegeven, dient het certificaat het betrokken artikel voldoende gedetailleerd te beschrijven zodat duidelijk is dat het certificaat alleen voor het betrokken specimen kan worden gebruikt. Dit is met name van belang voor onbewerkt ivoor, dat doorgaans minder identificatiekenmerken heeft. Bovendien, en mits de wetgeving⁽²²⁾ dat toelaat, wordt de lidstaten aanbevolen de identiteit van de verkoper en de koper te achterhalen, te verifiëren en vast te leggen. De lidstaten mogen een specifieke voorwaarde stellen voor de interne EU-handel in onbewerkt ivoor, op grond waarvan de verkoper verplicht is de autoriteiten in kennis te stellen van de identiteit van de koper.

Wanneer aanvragen voor ivoorhandel binnen de EU worden ingediend op grond van artikel 8, lid 3, punt c), d.w.z. “voor doeleinden die het voortbestaan van de betrokken soort niet nadelig beïnvloeden”, worden de lidstaten eraan herinnerd dat de invoer van ivoor (als persoonlijke bezittingen, met name jachttrofeeën) alleen mogelijk is om niet-commerciële redenen en dat aan de eigenaren van dat ivoor dus binnen de EU geen certificaat met commercieel oogmerk toegekend mag worden krachtens deze bepaling.

De EU-lidstaten wordt aanbevolen de onderstaande richtsnoeren te volgen bij het beoordelen van aanvragen voor certificaten voor de handel binnen de EU in onbewerkt ivoor en in bewerkte specimens die ivoor bevatten.

a) *Specifieke richtsnoeren voor handel binnen de EU in onbewerkt ivoor*

Er zij op gewezen dat er bij artikel 11, lid 4 bis, van Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie (zoals gewijzigd) een vervaldatum is vastgesteld voor certificaten voor onbewerkt ivoor die zijn afgegeven vóór 19 januari 2022. **De Commissie beveelt de lidstaten aan om met ingang van die datum geen certificaten meer af te geven voor de commerciële ivoorhandel binnen de EU.**

⁽²²⁾ In het bijzonder wetgeving voor de bescherming van persoonsgegevens.

Wanneer de administratieve instantie in de betrokken lidstaat er echter van overtuigd is dat ivoor noodzakelijk is voor reparaties van een bepaald voorwerp en er geen vervanger kan worden gebruikt, kan een certificaat voor de verkoop van ruw ivoor worden afgegeven, maar uitsluitend voor de reparatie van de volgende producten:

- muziekinstrumenten van vóór 1975;
- antiquiteiten van voor 1947 die in het bezit zijn van een museum of openbare instelling waarvoor een relevante autoriteit die verantwoordelijk is voor cultureel erfgoed (zoals het verantwoordelijke ministerie) het grote culturele, artistieke of historische belang ervan bevestigt en de noodzaak van herstel met ivoor onderschrijft.

Dergelijke gevallen worden als zeldzaam en zeer uitzonderlijk beschouwd.

Het certificaat mag alleen worden afgegeven indien de administratieve instantie er niet aan twijfelt dat het onbewerkte ivoor zal worden gebruikt voor de reparatie van dergelijke voorwerpen en zij in staat is om zo nodig te controleren en te verifiëren dat dit het geval zal zijn en dat het onbewerkte ivoor niet voor enig ander doel zal worden gebruikt.

De lidstaten wordt aanbevolen te overwegen een eigen nationaal systeem op te zetten voor de controle van de voorraad onbewerkt ivoor bij reparatiewerkplaatsen.

De administratieve instanties dienen duidelijk te maken dat het gebruik van onbewerkt ivoor voor dergelijke reparaties slechts in laatste instantie is toegestaan, en er bij professionele restaurateurs op aan te dringen in plaats daarvan waar mogelijk niet-ivoren alternatieven te gebruiken. In de zeldzame gevallen waarin dit niet mogelijk is, kunnen zij een transactiespecifiek certificaat voor onbewerkt ivoor afgeven.

Vak 20 van een certificaat dat wordt afgegeven voor het gebruik van ruw ivoor voor reparaties, moet ten minste de volgende tekst bevatten:

voor muziekinstrumenten van vóór 1975: "Dit certificaat is alleen geldig voor één verkooptransactie met een professionele werkplaats waarbij het ivoor uitsluitend mag worden gebruikt om rechtmatig verworven muziekinstrumenten van vóór 1975 te repareren."

voor antiquiteiten van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 die in het bezit zijn van een museum of openbare instelling: "Dit certificaat is alleen geldig voor één verkooptransactie met een professionele werkplaats, waarbij het ivoor uitsluitend mag worden gebruikt om [hier de beschrijving van het te herstellen artikel invullen] te repareren".

Indien dat passend wordt geacht, kunnen de lidstaten de naam van de professionele restaurateur in het transactiespecifieke certificaat opnemen.

Er mag alleen een certificaat worden afgegeven als de lidstaat ervan overtuigd is dat het ivoor rechtmatig is verkregen voordat de overeenkomst van toepassing werd op olifanten (zie voetnoot 2).

De Commissie beveelt de lidstaten ook aan een merkteken aan te brengen op onbewerkte ivoren slagstanden overeenkomstig resolutie Conf. 10.10 (Rev. CoP18) en een verwijzing naar het merkteken op te nemen in het beschrijvingsvak van het certificaat (zie ook bijlage II).

b) *Specifieke richtsnoeren voor handel binnen de EU in onbewerkt ivoor*

Bij wijze van uitzondering op het algemene verbod op de handel in specimens van bijlage A dat is neergelegd in artikel 8, lid 1, van de basisverordening is de commerciële handel binnen de EU in alle bewerkte artikelen die ivoor bevatten alleen toegestaan indien de instanties van de lidstaat voor dit doel per geval een certificaat afgeven (artikel 8, lid 3, punten a) en b), van de basisverordening).

De Commissie beveelt de lidstaten aan om, met ingang van de publicatiedatum van deze richtsnoeren, geen certificaten af te geven voor de commerciële handel in bewerkte ivoorspecimens, tenzij zij ervan overtuigd zijn dat het artikel:

1. een muziekinstrument van vóór 1975 is; of
2. een antiquiteit van vóór 1947.

Bij de beoordeling van een aanvraag voor een antiquiteit van vóór 1947 wordt in de eerste plaats gekeken naar de leeftijd van het specimen en naar de andere aspecten met betrekking tot de definitie van “bewerkt specimen”⁽²³⁾, en dienen de lidstaten alleen verder onderzoek te overwegen indien er aanwijzingen zijn dat het artikel op onrechtmatige wijze is verkregen.

Voor muziekinstrumenten van vóór 1975 moet over het algemeen zowel de leeftijd als de rechtmatige verwerving worden onderzocht en mag de administratieve instantie alleen een certificaat afgeven als zij ervan overtuigd is dat er voor beide voorwaarden afdoende bewijs is overgelegd. Bovendien moet de eigenaar aantonen dat het voorwerp door een uitvoerende kunstenaar als instrument wordt of tot voor kort is gebruikt en dus niet louter een decoratief ivoorbevattend voorwerp is.

7. Interpretatie van de EU-regels voor de invoer van ivoor

De regels voor de invoer van ivoorspecimens zijn neergelegd in artikel 4 van de basisverordening. Krachtens artikel 4, lid 1, punt d), moet de administratieve instantie bij de beoordeling van aanvragen voor de invoer van in bijlage A opgenomen soorten “de zekerheid [hebben] verkregen dat het specimen niet voor overwegend commerciële doeleinden gebruikt zal worden”, hetgeen in feite betekent dat de commerciële invoer van ivoor in de EU-lidstaten verboden is.

Enkel in de volgende twee specifieke gevallen is een uitzondering op dit algemene verbod op commerciële invoer mogelijk:

- Het specimen is voorheen langs legale weg in de EU binnengebracht of verworven en wordt, al dan niet gewijzigd, opnieuw in de EU binnengebracht (artikel 4, lid 5, punt a), van de basisverordening).
- Het specimen is een bewerkt specimen dat meer dan vijftig jaar geleden werd verkregen (artikel 4, lid 5, punt b), van de basisverordening).

Ook als aan een van de twee voorwaarden voor een dergelijke uitzondering is voldaan, kan de administratieve instantie de aanvraag echter nog steeds afwijzen indien zij in overleg met de bevoegde wetenschappelijke autoriteit van mening is dat er andere argumenten in verband met de instandhouding van de soort zijn die pleiten tegen de afgifte van de invoervergunning (artikel 4, lid 1, punt e)).

De Commissie beveelt de lidstaten aan om, met ingang van de publicatiedatum van deze richtsnoeren, geen certificaten af te geven voor de commerciële invoer van onbewerkt ivoor.

De Commissie beveelt ook aan dat de lidstaten vanaf dezelfde datum geen invoervergunningen afgeven voor bewerkte specimens.

Twee uitzonderingen voor commerciële handel blijven mogelijk, nl. wanneer de administratieve instantie in de betrokken lidstaat ervan overtuigd is dat het voorwerp:

- een muziekinstrument van vóór 1975 is; of
- een aan een museum verkochte antiquiteit is van voor 1947, en een relevante autoriteit die verantwoordelijk is voor cultureel erfgoed (zoals het verantwoordelijke ministerie) het grote culturele, artistieke of historische belang ervan bevestigt en de transactie onderschrijft.

De beoordeling van invoeraanvragen is gelijkwaardig aan die voor aanvragen voor wederuitvoer en daarom moeten ook de in hoofdstuk 5, punt b), vermelde criteria voor de afgifte van vergunningen worden toegepast.

Overeenkomstig artikel 4, lid 1, van de basisverordening mogen invoervergunningen worden afgegeven voor de invoer van onbewerkt ivoor of bewerkte ivoorspecimens voor niet-commerciële doeleinden. Dergelijke invoer vereist een zeer strikte toetsing en vergunningen mogen in de regel alleen worden afgegeven als de administratieve instantie ervan overtuigd is dat er geen risico bestaat dat deze artikelen in de commerciële handel terechtkomen. Uit recente handelsgegevens (over de invoer van Afrika naar de EU tussen 2016 en 2018) wordt duidelijk dat deze invoer in de praktijk ofwel een persoonlijk doeleinde heeft, ofwel jachttrofeën betreft, die niet verder mogen worden verhandeld nadat ze zijn ingevoerd. *Het wordt aanbevolen om op de invoervergunning uitdrukkelijk de beperking te vermelden dat dergelijke artikelen uitsluitend voor persoonlijk gebruik bestemd zijn. Hiertoe kan de volgende formulering worden gebruikt: “Dit specimen wordt uitsluitend voor persoonlijk gebruik ingevoerd. Het moet in het bezit blijven van de houder van deze vergunning. Het moet op verzoek aan de bevoegde autoriteiten worden getoond”. Dit is ook relevant voor de invoer van jachttrofeën, aangezien het gaat om voorwerpen voor persoonlijk gebruik.*

⁽²³⁾ De definitie van “bewerkt specimen” omvat vier elementen die elk afzonderlijk moeten worden beoordeeld: het artikel is vóór 3 maart 1947 vervaardigd/bewerkt; het artikel verschilt aanzienlijk van de natuurlijke staat; het artikel valt duidelijk in een van de categorieën (juwelen, decoratie, kunstvoorwerpen, gebruiksvoorwerpen of muziekinstrumenten) en kan de beoogde functie vervullen zonder dat daarvoor nog snijwerk, bewerking of verdere afwerking nodig zijn; de administratieve instantie van de betrokken lidstaat is ervan overtuigd dat het artikel in die omstandigheden is verworven. Zie de richtsnoeren voor bewerkte specimens op grond van de EU-verordeningen inzake de handel in wilde dieren en planten, PB C 154 van 17.5.2017, blz. 15.

De administratieve instanties wordt aanbevolen bij de beoordeling van aanvragen voor de invoer van jachttrofeeën rekening te houden met het meest recente wetenschappelijke advies (een onderzoek naar de afwezigheid van nadelige effecten of het ontbreken daarvan) dat is verstrekt door de wetenschappelijke studiegroep.

Het is verboden om, na de invoer ervan in de EU, jachttrofeeën van olifanten te gebruiken voor commerciële doeleinden, ongeacht de herkomst van de olifant ⁽²⁴⁾. Deze trofeeën moeten in bezit blijven van de jager.

Naast de hierboven beschreven ontheffing voor commerciële invoer mogen administratieve instanties ook een invoervergunning afgeven indien zij ervan overtuigd zijn dat het artikel:

1. deel uitmaakt van een echte uitwisseling van cultuurgooederen tussen eervolle instellingen (zoals musea); of
2. een erfstuk is dat in het kader van een verhuizing van de familie wordt verplaatst; of
3. wordt verplaatst voor wetenschappelijke, educatieve of handhavingsdoeleinden.

Om de voorwaarden waaronder die handel kan worden toegestaan, nader te beoordelen, wordt de EU-lidstaten aanbevolen de richtsnoeren voor “bewijs ter staving van rechtmatige verwerving” uit bijlage I bij dit document en voor het “aanbrengen van merktekens, registratie en overige vereisten voor afgifte van certificaten” uit bijlage II toe te passen.

8. Afstemming met en tussen lidstaten van de EU en met derde landen

Terwijl regionale of lokale administratieve Cites-instanties verantwoordelijk zijn voor de uitgifte van Cites-documentatie, wordt de lidstaten aanbevolen te waarborgen dat deze instanties aan de centrale administratieve Cites-instantie verslag uitbrengen van alle ingediende aanvragen voor wederuitvoercertificaten en intra-EU-certificaten. Zo wordt zowel een gecoördineerde controle van de rechtmatige verwerving als een consequente beoordeling van aanvragen verzekerd. Dit zou ondersteund kunnen worden door de oprichting van nationale databanken om relevante informatie te bewaren.

Daarnaast kunnen aanvullende beperkingen/controles van toepassing zijn op de wederuitvoer naar bepaalde landen/gebieden die strengere binnenlandse maatregelen voor de handel in ivoor hebben ingevoerd, zoals China, de SAR Hongkong en de Verenigde Staten van Amerika. De betreffende lidstaten wordt ten eerste aanbevolen om, alvorens zij een wederuitvoercertificaat voor ivoor afgeven, aanvragers te wijzen op de mogelijkheid dat er in het bestemmingsland strengere binnenlandse maatregelen gelden. Het is de verantwoordelijkheid van de aanvrager om de voorwaarden voor de invoer van ivoor in het bestemmingsland te controleren.

Indien gewenst kan een lidstaat ook de Cites-instanties in het bestemmingsland inlichten, zodat zij kunnen toetsen of de invoer van het specimen voldoet aan de geldende regelgeving.

Wanneer een door een EU-lidstaat afgegeven intra-EU-certificaat wordt ingediend als bewijs van rechtmatige verwerving met het oog op een wederuitvoercertificaat (uitsluitend voor muziekinstrumenten van vóór 1975) of voor de aanvraag van een intra-EU-certificaat, wordt de lidstaat die de aanvraag behandelt aangemoedigd de geldigheid van het certificaat voor handel binnen de EU te verifiëren bij de lidstaat die het heeft afgegeven.

Wanneer een administratieve instantie een aanvraag voor onbewerkt ivoor ontvangt en de identiteit van de professionele restaurateur bekend is, maar die persoon zich in een andere lidstaat bevindt, wordt de lidstaat van afgifte aangemoedigd om contact op te nemen met de lidstaat van bestemming om na te gaan of er overwegingen zijn die tegen de afgifte van het certificaat pleiten.

9. Samenvatting van de EU-regeling voor de commerciële handel in ivoor

In de volgende tabel worden de “oude” en de “nieuwe” EU-regeling voor de commerciële handel in ivoor met elkaar vergeleken:

- **oude regeling** — de regeling die gold voordat deze richtsnoeren en Verordening (EU) 2021/2280 van de Commissie werden gepubliceerd;
- **huidige regeling** — de sindsdien geldende regelgeving ⁽²⁵⁾.

⁽²⁴⁾ Dit verbod is van toepassing op de olifantenpopulaties die zowel in bijlage A als in bijlage B zijn vermeld, aangezien de handel in jachttrofeeën als bedoeld in bijlage B alleen is toegestaan voor niet-commerciële doeleinden (zie de annotatie bij de opsomming van de olifantenpopulaties van Botswana, Namibië, Zuid-Afrika en Zimbabwe in bijlage B bij de basisverordening).

⁽²⁵⁾ De term “geschorst” wordt in deze tabel gebruikt wanneer de maatregel via deze richtsnoeren of de voorganger ervan is ingevoerd. De term “verboden” verwijst naar verplichtingen die zijn opgenomen in de basisverordening en/of CITES.

Voor meer informatie, zie de verordeningen inzake de handel in wilde dieren en planten en de desbetreffende hoofdstukken van deze richtsnoeren.

	Commerciële handel binnen de EU		Commerciële wederuitvoer uit de EU		Commerciële invoer naar de EU	
	Oude regeling	Huidige regeling	Oude regeling	Huidige regeling	Oude regeling	Huidige regeling
Onbewerkt ivoor	Toelating per geval mogelijk voor artikelen van vóór 1990 / vóór 1975 — certificaat vereist	Opgeschort, toelating per geval mogelijk voor de reparatie van muziekinstrumenten of antiques van vóór 1947 van grote culturele, artistieke of historische belang ⁽²⁶⁾ — enkele transactie — specifiek certificaat vereist	Opgeschort	Opgeschort (geen veranderingen)	Toelating per geval mogelijk voor antiques van vóór 1947 of voor wederingevoerde artikelen van vóór 1975 — vergunning vereist	Opgeschort
Bewerkt ivoor: Artikelen met ivoor die werden verworven tussen 1975 en 1990 — “vóór Aanhangel I”	Toelating per geval is mogelijk — certificaat vereist	Opgeschort	Verboden	Verboden (onveranderd)	Verboden	Verboden (onveranderd)
Bewerkt ivoor: Artikelen met ivoor die werden verworven tussen 1947 en 1975 — “vóór de overeenkomst”		Opgeschort, voorwaardelijke toestemming per geval mogelijk voor muziekinstrumenten — certificaat vereist	Toegestaan Vergunning mogelijk — certificaat vereist	Opgeschorte, voorwaardelijke toestemming per geval mogelijk voor muziekinstrumenten — certificaat vereist	Toelating per geval, alleen toegestaan voor wederinvoer — vergunning vereist	Opgeschort, voorwaardelijke toestemming per geval mogelijk voor muziekinstrumenten — Vergunning vereist
Vóór 1947 bewerkte artikelen (antiek)	Toegestaan — geen certificaat nodig	Toelating per geval is mogelijk — certificaat vereist		Opgeschort, voorwaardelijke toestemming per geval mogelijk voor muziekinstrumenten en aan musea verkochte antiques — certificaat vereist	Toegestaan Vergunning mogelijk — vergunning vereist	Opgeschort, voorwaardelijke toestemming per geval mogelijk voor muziekinstrumenten en aan musea verkochte antiques — vergunning vereist

⁽²⁶⁾ Antiquiteit van groot cultureel, artistiek of historisch belang van vóór 1947 die in het bezit is van een museum of openbare instelling waarvoor een relevante autoriteit die verantwoordelijk is voor cultureel erfgoed (zoals het verantwoordelijk ministerie) het grote culturele, artistieke of historische belang ervan bevestigt en de noodzaak van herstel met ivoor onderschrijft.

BIJLAGE I

Bewijs ter staving van rechtmatige verwerving*Algemene overwegingen*

Zowel voor wederuitvoer- als intra-EU-certificaten is het **de verantwoordelijkheid van de aanvrager** om ten genoegen van de Cites-instantie in de betrokken EU-lidstaat aan te tonen dat de voorwaarden voor uitgifte van de documenten zijn vervuld, en in het bijzonder dat de **ivoorspecimens rechtmatig zijn verworven**²³.

De lidstaten moeten **het door de aanvrager geleverde bewijs per geval beoordelen**.

Hoewel het duidelijk is dat de rechtmatige verwerving in alle gevallen moet worden aangetoond, dienen de lidstaten te overwegen een **risicogestuurde aanpak te volgen bij het beoordelen van aanvragen** voor de invoer of wederuitvoer van of de handel binnen de EU in ivoor.

Transacties kunnen, afhankelijk van verschillende aspecten van het in te voeren/weder uit te voeren/te verhandelen ivoor, aanleiding geven tot verschillende graden van toetsing:

- de hoeveelheid;
- de vorm van het ivoor (bijvoorbeeld antiek, bewerkt of onbewerkt);
- de omstandigheden waarin het ivoor oorspronkelijk is verworven (bijvoorbeeld als onderdeel van een commerciële transactie of als schenking/erfenis); en
- de datum waarop de oorspronkelijke verwerving plaatsvond.

Om al naargelang de aard van de transactie te bepalen welke soort/hoeveelheid bewijs er nodig is om de aanvraag in te kunnen willigen, dienen de lidstaten hun eigen afweging te maken.

Het is belangrijk om op te merken dat het **soort bewijs van de rechtmatige herkomst** afhankelijk is van de **manier van verwerving**. **Enkele voorbeelden:**

- Als het ivoren artikel door de aanvrager zelf is ingevoerd voordat de overeenkomst in werking trad:
  - a) kan van de aanvrager het bewijs verlangd worden dat hij of zij in het land van uitvoer heeft gewoond of gewerkt.

Oude foto's, contracten, een afschrift van de geboorteakte, uittreksels uit het bevolkingsregister of een verklaring van hem- of haarzelf en/of andere gezinsleden kunnen worden aanvaard als bewijs hiervoor;
  - b) moet de aanvrager tevens aantonen dat het ivoren artikel rechtmatig verworven en/of in de EU is ingevoerd (zie *Soorten bewijsmateriaal* hieronder).
- Als het ivoorartikel (rechtmatig) in de EU is gekocht, moet de aanvrager aantonen dat dit vóór 1975 is gebeurd of dat het stuk is verworven uit hoofde van de eerdere ontheffing voor vóór 1947 bewerkte specimens (zie *Soorten bewijsmateriaal* hieronder).

Soorten bewijsmateriaal

Het volgende bewijsmateriaal verdient over het algemeen de voorkeur ter staving van aanvragen voor wederuitvoer- en intra-EU-certificaten:

- **Certificaat voor handel binnen de EU**. In dit geval dient de geldigheid van het betrokken certificaat te worden nagevraagd bij de EU-lidstaat die het certificaat heeft afgegeven.

Wanneer de informatie die op het intra-EU-certificaat is vermeld, onduidelijk is, of wanneer er twijfels/zorgen over de geldigheid van het certificaat of de rechtmatigheid van het ivoor zijn, dient aanvullende informatie te worden opgevraagd bij de aanvrager en/of de instantie die het certificaat heeft afgegeven.

Er kan bijvoorbeeld om aanvullend bewijsmateriaal worden gevraagd als het certificaat geen identificatietekens bevat (zoals foto's, beschrijving van details, informatie over het gewicht/de lengte van de slaganden) of erg oud is.

De lidstaten kunnen elk bewijsmateriaal opvragen dat aanvullende details over het artikel en de achtergrond ervan verschafft die nog niet op het intra-EU-certificaat zijn vermeld. Een ontvangstbewijs of een overdrachtsakte kan eveneens worden verlangd, vooral als het een transactiespecifiek certificaat betreft, om aan te tonen dat de huidige eigenaar het specimen rechtstreeks van de certificaathouder heeft overgenomen.

- **Resultaten van koolstofdatering/isotopenanalyse** om de leeftijd (en de herkomst) van het specimen te bepalen ⁽¹⁾, rekening houdend met het feit dat leeftijdsbepaling op zichzelf niet volstaat om rechtmatige verwerving te bewijzen;
- **Expertise**, in de vorm van een gestaafde leeftijdsbepaling door een erkende, onafhankelijke deskundige, bijvoorbeeld iemand die verbonden is aan een universiteit/onderzoeksinstituut, een gerechtelijke/door de gerechtelijke procedure goedgekeurde deskundige of een goedgekeurde/erkende deskundige ⁽²⁾.

Expertises kunnen als afdoende bewijs worden beschouwd voor zowel bewerkt als onbewerkt ivoor (bijvoorbeeld wanneer er geen forensische analyse kan worden gebruikt). Voor antiek ivoor kan de leeftijd worden bepaald op basis van de stijl van de snij- en bewerkingstechnieken. De expertises moeten naar behoren worden gemotiveerd en moeten uitleg bevatten over de in aanmerking genomen stijlelementen, bewerkingen enz. die doorslaggevend waren voor de conclusie.

Wanneer het voormelde bewijs **niet beschikbaar** is, dient van aanvragers verlangd te worden dat zij een **combinatie van andere bewijsmiddelen overleggen** om de rechtmatige verwerving van het ivoor aan te tonen (zie *Andere bewijsmiddelen* hieronder). De lidstaten dienen de aanvrager te vragen zo veel mogelijk verschillende soorten bewijsmateriaal te verstrekken om hun aanvraag te ondersteunen.

Andere bewijsmiddelen die de **rechtmatige verwerving bevestigend kunnen aantonen**, zijn onder meer (bij voorkeur een combinatie van):

- voor “bewerkte specimen” die ivoor bevatten, een document van een goedgekeurd/erkend deskundige;
- een ontvangstbewijs of rekening, een akte van schenking of erfenisdocumenten, zoals een testament;
- oude foto’s van het ivoren artikel (met een datum, herkenbaar persoon of op de plaats van herkomst), een oude jachtvergunning (of andere documenten in verband met een jacht), verzekeringsdocumenten, brieven of oude openbare documenten (zoals krantenartikelen of andere originele verslagen/publicaties die de herkomst van de specimen bewijzen);
- ander indirect bewijs om de bewering van rechtmatige verwerving te ondersteunen, zoals een bewijs dat de persoon die het specimen heeft verworven, heeft gewerkt of een dienstverband heeft gehad op de locatie waar het ivoor is verworven (bijvoorbeeld in Afrika), of kopieën van paspoortstempels;
- een getuigenverklaring/attest of ondertekende verklaring van de eigenaar. De lidstaten kunnen overwegen te verlangen dat de aanvrager een attest ter ondersteuning van het afgegeven certificaat verstrekt, met de vermelding dat hij of zij zich bewust is van de gevolgen van een valse verklaring. Een getuigenverklaring/attest dient nog steeds te worden ondersteund door ander bewijsmateriaal zoals foto’s of ontvangstbewijzen/rekeningen;
- voor bewerkte specimen of muziekinstrumenten die zijn vervaardigd in de EU, een bevestiging van de fabrikant of een deskundige dat het instrument op het grondgebied van de EU-lidstaat is geproduceerd voorafgaand aan de datum van de relevante Cites-lijst.

Indien er na het bekijken van het bewijsmateriaal dat een aanvrager heeft verstrekt ter ondersteuning van een aanvraag van een wederuitvoer- of intra-EU-certificaat, **twijfels blijven bestaan over de rechtmatige verwerving van het ivoor**, dienen de lidstaten te overwegen een **onafhankelijke deskundige** te raadplegen of een **forensische analyse** te eisen om de leeftijd van het specimen te verifiëren. De kosten daarvan dienen door de aanvrager te worden gedragen.

⁽¹⁾ De UNODC-richtsnoeren bieden een overzicht van de beschikbare mogelijkheden voor laboratoriumtests en bevatten richtsnoeren voor het nemen van monsters voor tests, met inbegrip van een lijst van uitrusting en materialen die nodig zijn om ivoor te bemonsteren (zie UNODC. (2014) *Guidelines on Methods and Procedures for Ivory Sampling and Laboratory Analysis*. Verenigde Naties, New York, met name 14.2.2 *Isotopes* (blz. 30 e.v. en 46); beschikbaar op [https://www.unodc.org/documents/Wildlife/Guidelines Ivory.pdf](https://www.unodc.org/documents/Wildlife/Guidelines%20Ivory.pdf)). Zie ook de website www.ivoryid.org

⁽²⁾ Als er een beroep wordt gedaan op de expertise van een veilingmeester, kan er sprake zijn van belangenverstrengeling. Dit moet zorgvuldig worden bekeken.

BIJLAGE II

Aanbrengen van merktekens, registratie en andere vereisten voor de afgifte van certificaten

Het **permanent merken van ivoorproducten** is op grond van EU-wetgeving geen voorwaarde voor verstrekking van een intra-EU-certificaat, maar toch wordt dit door enkele lidstaten vereist. Bovendien kunnen de EU-lidstaten alleen invoervergunningen en wederuitvoercertificaten voor sommige ivoorproducten afgeven als zij zijn gemerkt. Zie artikel 64, lid 1, punt d), en artikel 65, lid 1, van Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie en Cites-resolutie 10.10 (Rev. CoP17), die tevens het merken aanmoedigt van *“hele slagstanden van elk formaat en stukken ivoor die zowel ten minste 20 cm lang als ten minste 1 kg zwaar zijn”*.

In die context wordt de lidstaten aanbevolen te overwegen een permanent **merkteken** aan te brengen op:

- i) hele slagstanden van elk formaat; en
- ii) stukken ivoor die zowel ten minste 20 cm lang als ten minste 1 kg zwaar zijn.

Met behulp van een merkteken kan een certificaat aan het betrokken ivoorartikel worden gekoppeld en wordt de traceerbaarheid in het systeem verbeterd.

Het wordt aanbevolen dit merken uit te voeren **in overeenstemming met Cites-resolutie 10.10 (Rev. CoP17)**: *“Hele slagstanden van elk formaat en stukken ivoor die zowel ten minste 20 cm lang als ten minste 1 kg zwaar zijn, moeten worden gemerkt met behulp van een ponsnal, onuitwisbare inkt of een ander permanent merkteken volgens de volgende formule: tweeletterige ISO-code van het land van herkomst, de laatste twee cijfers van het jaar/het serienummer voor het jaar/het gewicht in kilogram (bijvoorbeeld KE 00/127/14). Het wordt erkend dat verschillende partijen verschillende merksystemen hebben en verschillende praktijken kunnen toepassen voor opgave van het serienummer en het jaar (dat bijvoorbeeld het jaar van registratie of van terugvordering kan zijn), maar dat alle systemen moeten leiden tot een uniek nummer voor elk stuk gemerkt ivoor. Dit nummer moet in geval van hele slagstanden worden aangebracht op het “lip mark” (de verkleurde rand aan de tandbasis) en moet gemarkeerd worden met een kleuraccent.”*

De resolutie vermeldt dat het merkteken het land van herkomst moet aanduiden; als dit land niet bekend is wanneer een EU-lidstaat het merkteken aanbrengt op het ivoor, dient de ISO-code het land aan te geven waar het merkteken is aangebracht. De lidstaten kunnen het gepast achten om te bepalen dat de houder/eigenaar van het ivoor de kosten van het permanent merken betaalt.

Zodra het artikel permanent gemerkt is, dient de code samen met het certificaatnummer en alle relevante informatie, zoals lengte, gewicht en status vóór de overeenkomst, in een **elektronische databank** te worden ingevoerd om toekomstige toetsing te vergemakkelijken.

Indien mogelijk dient informatie op nationaal niveau te worden geregistreerd. Als informatie op regionaal/lokaal niveau wordt geregistreerd, dient er een mechanisme te zijn om informatiedeling met/toezicht door de centrale (nationale) Cites instantie mogelijk te maken. Het wordt tevens aangeraden de artikelen na het merken **fotografisch te documenteren** en de foto's en registraties bij elkaar te houden.

Lidstaten hebben problemen gemeld bij het **toetsen van de geldigheid van intra-EU-certificaten**, waardoor de identiteit van het betrokken specimen moeilijk geverifieerd kan worden (voor onbewerkte slagstanden). Om deze problemen te verhelpen, wordt lidstaten geadviseerd om:

- **fotografische documentatie** van de ivoren specimen (vooral onbewerkte hele slagstanden) te vereisen en, als dat door de nationale systemen is toegestaan, te waarborgen dat de foto's

aan het betrokken intra-EU-certificaat worden gehecht of daarbij worden gevoegd. De foto's dienen ingescand te worden en bij de registraties van het afgegeven certificaat te worden bewaard.

Aspecten die gedocumenteerd kunnen worden (en die de identificatie bevorderen), zijn onder meer:

- karakteristieke kleuren;
- scheuren of andere schade;
- kromming van de slagstand; en
- de basis (bijvoorbeeld recht afgesneden of gekarteld).

Foto's van de volledige slagstand en van de basis kunnen nuttig zijn. Als de slagstand gegraveerd is, dient ook een gedetailleerde foto van de graving en de positie daarvan op de slagstand te worden opgenomen. Foto's van het ivoor waarvoor een certificaat wordt afgegeven, zijn vooral belangrijk als het ivoor niet gemerkt is;

- bijzonderheden op het certificaat te vermelden **over de manier waarop het gewicht en de lengte van het ivoren artikel zijn gemeten**, alsook de **omtrek aan de basis**.

Relevante informatie met betrekking tot het *gewicht* is onder meer het tijdstip waarop het gewicht is bepaald (is het artikel gewogen toen het certificaat werd afgegeven of is er oudere informatie over het gewicht gebruikt?) en of het gewicht aan de slagtang bevestigde onderdelen omvat (zoals een kap over de basis of een hulpstuk om de slagtang aan een muur te bevestigen) die voor latere weging mogelijk verwijderd zijn.

Relevante informatie met betrekking tot de *lengte* is onder meer of de opgegeven lengte de buitenlengte of de binnenlengte is en of die lengte gemeten is van de punt tot aan de basis (of op een andere manier);

- zowel het **aantal artikelen** als de **hoeveelheid uitgedrukt in gewichtseenheden** (kg) te registreren (het formaat van artikelen kan namelijk aanzienlijk variëren).
-